

Posudek vedoucího teoretické bakalářské práce Zuzany Walter
LIVE CINEMA A JEHO SUBŽÁNŘ FILMOVĚ-DIVADELNÍ PERFORMANCE

Zuzana Walter ve své bakalářské práci zhodnocuje své střihačské či spíše montážní zkušenosti z hraničních oblastí filmového média. Tyto přesahují prostory kinosálu, např. do galerijního prostoru, třeba skrze spolupráci na konceptuálním filmu Marka Thera "Das wandernde Sternlein" či zasahují do divadelně performativního fenoménu LIVE CINEMA, který zprostředkovává pomíjivý prožitek, ocitající se někde na pomezí filmu a divadla. Těžištěm práce je pak výzkum procesu, příprav a prezentace projektu Nevina režisérky Petry Tejnorové. Principy Live Cinema spolu s týmem nejprve dlouhodobě zkoumali a poté je aplikovali.

Práce je členěna do tří kapitol, které jsou dále členěny na tematické podkapitoly.

1. ŽIVÝ FILM

Ke vzniku žánru Live Cinema vedla celá řada vlivů, z nichž nejdůležitější byla pravděpodobně jistá vyčpělost a zkosnatělost kinematografie znemožňující autentický prožitek. Filmový zážitek se ustálil do přijímání audiovizuálních šablon a tyto je potřeba rozbořit a revitalizovat. Revitalizace se realizuje skrze počítače a digitální média a skrze metamorfozu navyklého filmového vnímání času a prostoru. Divák či spíše pozorovatel ztrácí stabilitu kukátkového časoprostoru a tento je kubisticky rozložen. Film vyšel z kinosálu do site specific prostor, sklepů, divadel a galerií.

2. FILMOVÉ DIVADLO, DIVADELNÍ FILM

V této kapitole Zuzana popisuje prolínání média filmu a divadla skrze historický exkurs do her, užívajících principy, jež mohou být předobrazem Live Cinema (E.F. Burian , Alfred Radok – Laterna magica a Emil Radok – polyekran), až po užívání nových médií v současném německém divadle či recyklace staronových médií v projektech seskupení Handa Gote.

3. VLASTNÍ PRAXE FILMOVĚ-DIVADELNÍHO LIVE CINEMA

Závěrečná kapitola je popisem procesu časoprostorového experimentálního konceptu Nevina, který Zuzana spolupřipravila s režisérkou Petrou Tejnorovou v bývalé továrně na chirurgické nástroje v Modřanech. Cílem zkoumání mj. bylo, zda lze vůbec zkombinovat sledování živého narativního děje vyprávěného na jevišti s projekcí asociativního stříhu promítaného na plátno, které je součástí scény.

V závěru Zuzana zjišťuje, že principy Live Cinema jdou aplikovat i na narativní filmové a divadelní struktury.

Práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení C.

Jan Daňhel

